

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro "hladovění" je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil, jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, aby nám představily tyto jednotlivce z minulosti a současnosti, kteří si vybrali na Zemi žít bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a rozšíří se vám obzory.

Pozývame vás teraz s nami sledovať druhú a poslednú časť nášeho dvojdielneho programu „Maria Furtner: žena pijúca vodu z Frasdorfu“ v relácii Medzi Majstrom a žiakmi.

Maria Furtner z Bavorska žila nezávisle na jídle 52 let, jediným zjevným zdrojem její výživy byla voda. Po zotavení z řady nemocí ztratila Maria v 11 letech chuť k jídlu. Když se potom pokoušela jíst, nemohla jídlo v sobě udržet. Pekařova žena z Frasdorfu, Elisabeth Soyerová, líčila jednu příhodu, jak byla Maria nucena jíst jídlo, aby potěšila ostatní: „Slečnina (Mariina) kmotra řekla mé matce, že řekla Marii: „Budu tvou kmotrou, jen když budeš pořádně jíst v den tvého biřmování.“ Takže Maria musela jíst, ale pak měla hrozné bolesti. Zvracela, dokud všechno jídlo nevyšlo zase ven. Potom byla v tak špatném stavu, že si mysleli, že zemře. Kmotra vždycky říkala, že celý svůj život litovala, že Marii donutila jíst.“

Ohromen její schopností žít jen o vodě, Dr. Joseph Zetl z Rosenheimu požádal Marii a její rodiče o souhlas umístit ji na pěti týdenní pozorování v Mnichově. Ve 23 letech byla wateriánka z Frasdorfu s jejím souhlasem umístěna pod dohled takových uznávaných lékařů jako Johann Nepomuk Ringseis a Franz Xaver von Gietl. Během celého svého pobytu ve Všeobecné městské nemocnici byla Maria držena v izolaci pod péčí jeptišek z Řádu milosrdných sester. Na konci pátého týdne pozorování ošetřující lékaři ověřili tvrzení, že Maria k životu nepotřebuje jídlo. Zaznamenali, že Maria nepřijala žádnou potravu vyjma vody a že neměla žádnou stolici během celé doby, kdy byla pod dohledem. Ačkoli byla po pěti týdnech pozorování o 1 kilogram lehčí, byla Maria v dobrém zdravotním stavu, který dále prokázala pěší 77 - kilometrovou chůzí domů, což jí zabralo 2-3 dny, aby pěšky došla. Mariin životní styl bez jídla se stal veřejně známější. Státní rada Dr. Von Walter, který byl také osobní lékař krále Bavorska, zveřejnil studie zkoumání ve Věstníku

Bavorské akademie věd. Profesor Dr. Karl Emil z Schafhütlu, jiný člen Bavorské akademie věd, také publikoval v roce 1885 články o Marii: „Dívka žila tímto způsobem několik let a polovina místní komunity nevěděla, že nejí.“ Pro ty, kteří znali Marii, nebyla její poctivost nikdy zpochybňována, příkladem může být nahlédnutí do následujícího prohlášení děkana Josepha Lochnera kněze z Frasdorfu: „Skutečnost, že Maria Furtnerová žila většinu svého života pouze z vody a nejedla žádné tuhé potraviny, je pro mě zcela nepochybná.“

Maria byla popsána jako osoba s hlubokou náboženskou zbožností. Nikdy se neprovdala a trávila svůj den mezi návštěvou kostela a ponořením se do tichého rozjímání doma. Kromě toho, že byla vášnivým čtenářem, Maria se také bavila pletením a vyšíváním. V současné době stále existuje několik ručních prací, které Maria dělala jako třeba ubrus vyrobený z plátna. Maria byla popisována jako veselá osoba, která si ráda povídala s vesničany z Frasdorfu. Byla také seznámena s Vévodkyní Adelgunde z Modeny, která byla stejně

stará jako ona. Během léta vévodkyně pobývala v blízkém Wildenwartském hradu. Díky Marii byla skromná vesnice Frasdorf poctěna přítomností Vévodkyně z Adelgunde, králem Ludwigem I, stejně jako jeho syny - králem Maximiliánem II a princem Regentem Luitpoldem, během jejich návštěv wateriánky z Frasdorfu. Ačkoli Maria žila nezávisle na jídle, stále ráda vařila pro ostatní. Její synovec, Andreas Furtner, si vybavil vzpomínky, které měl na svou wateriánskou tetu: „Často vařila... prostě sledovala, kolik soli atd., ostatní lidé používali a pak použila přesně to samé množství. Tímto způsobem vařila docela dobře. Nikdy nic neochutnala. Pak, když lidé přišli k jídlu, šla do svého pokoje a seděla hodinu v rozjímání.“ 50 let po smrti Marie Furtnerové přišel v roce 1933 mladý farář Anton Huber do Frasdorfu aby mluvil s těmi, kdo znali Marii. Měl také možnost rozhovoru s Andreasem a Elisabeth Furtnerovou, jejím synovcem a neteří, kterým bylo 12 a 11 let,

když Maria zemřela.
Andreas Furtner
vzpomínal na svou tetu:
„Nikdy nic nejedla,
ale pila každý den vodu.
Sama si nosila vodu,
obyčejně ze tří pramenů -
někdy z jednoho pramene,
a někdy z jiného...
Pila vodu třikrát denně.
Nepila nijak zvlášť mnoho,
prostě tolik, jako jiní lidé.
V létě, když bylo horko,
pila trochu více
a v zimě méně.“
Elisabeth Soyerová
manželka pekaře
s laskavostí vzpomínala
na Mariin talent
ve spojení s vodou:
„Ráda chodila
do Kirchwaldu na pout'.
Po cestě brala vodu
z pramenů z Grainbachu
a Kirchwaldu,
ale ta voda se jí
moc nelíbila...
dívka věděla, kde se dá najít
nejlepší voda.“
Maria Furtner zemřela
4.ledna 1884
ve věku 63 let.
V průběhu jejího života
nejedla po dobu 52 let.
Během let byla
pouze třikrát
vážněji nemocná.
Jako dítě, když onemocněla
neštovicemi,
a v důsledku toho,
přestala jíst;
jako 20-letá
vlivem chladnému počasí na
své cestě do Mnichova měla
infekci streptokoka,
a potřetí
onemocněla nemocí,
která ji dovedla
ke konečné smrti.
14 let po smrti Marie

v roce 1901, když zemřel
Johann Furtner a byl
pohřben v rodinné hrobce,
bylo její tělo
exhumováno.
Pan Johann Wollschlager
a pan Kaspar Aichler,
nejbližší
Furtnerových sousedi,
kteří měli za úkol
vykopat hrob,
oznámili, že viděli
něco zvláštního, když
exhumovali ostatky
Marie Furtnerové:
„Tělo se rozkládalo.
Bylo to jako
v jiných hrobech.
Ale najednou jsme viděli
něco, co jsme nikdy předtím
v žádném jiném hrobě
neviděli.
Na lebce byly vlasy
zcela neporušeny...
A nahoře na vlasech
ležel panenský věnec,
který byl dán do hrobu.
Ten byl také
zcela neporušen.
Vzali jsme lopatu a opatrně
vyndali věnec.
Drát byl opleten
zelenými listy
z voskového papíru
a vepředu
byly bílé květy a pupeny.
Věnec byl tak svěží,
jakoby by byl
zakoupen předchozího dne.
Pokud by byl věnec dán
do hrobu před hodinou
– nemohl by být
hezčí a čerstvější.
hezčí a čerstvější
Ostatní lidé, kteří byli
přítomni, také viděli
neporušený věnec
a říkali, že nikdy nic
takového ještě neviděli.
Na náhrobku Marie

Furtnerové je napsáno,
že po dobu 52 let
svého života nevzala jídlo,
jen vodu.
V roce 1985, 100 let
po smrti Marie
Bavorský hudebník
a sběratel lidových písní
Wastl Fanderl,
rodák z Frasdorfu,
pokračoval v práci, kterou
započal farář Anton Huber
o 50let dříve.
Shromáždil všechny zprávy,
které byly o životě Marie
k dispozici a uveřejnil je
v knize s názvem
„Wateriánka z Frasdorfu.“
Díky práci těchto
dvou mužů je památka
na neobyčejný život
Marie Furtnerové
zachována pro příští
generace.